

Babamın At Hayranlığı

– berberce · 11 Ocak 2024

Benim babam hem yardımseverdi hem hayvanseverdi.Yaklaşık on beş yıldır ailemizin üyesi olan atımız hastalanmıştı,ihtiyardı; ne yem yiyebiliyor ne su içebiliyor,yürümekte zorluk çekiyordu,bir et bir kemik kalmıştı.Mal canın yongasıdır demişler hepimiz çok üzülmüştük.

Sonunda babamın at hayranlığı başına iş açmıştı,attan düşerek ayağını kırdı ve aylarca yatağa mahkum oldu hatta Ramazan bayramını sızılar içerisinde geçirdi,kahvedeki arkadaşlarıyla konuşamadığı için psikolojisi de bozulmuştu.Hiç abartmıyorum bir komşumuz:

"Aynı Cüneyt Arkın gibi biniyor ata,"derdi babam için.

Babam da gerçekten Cüneyt Arkın filmlerini çok severdi,aynı film de olsa akşama kadar sıkılmadan tekrar tekrar izleyip bizlere anlatırdı;kaç kişiyi yaraladı,kaç kişiyi öldürdü?

"Baston yardımıyla yavaş yavaş yürüebilirsiniz,"deyince son kontrole gittiğimizde doktor bey, babam çocuklar gibi sevinmişti.

Eve geldik koltuğa uzandığında:

-Baba,dedim,hadi gidelim.

-Bu saatte nereye gideceğiz dedi,ikinci oldu.

- Senin arkadaşların toplanmıştır kahvenin önüne şimdi dedim,belki de seni bekliyorlardır.

-Gidebilir miyiz, diye sordu.

-Allah'ın izniyle gideriz dedim,hem temiz hava alırız hem sohbet ederiz biraz.

Şu manzara gözümün önünden hiç gitmiyor;babamın koluna girip kahveye doğru ilerlerken o dar sokakta Ali amcayla karşılaştık,onun da karısı hastaydı,güneşleniyorlarmış evlerinin önünde.Ali amcayla babam birbirlerine sanki kırk yıldır görmemişler gibi öyle bir sarılıp ağlaştılar ki bunu tarif edemiyorum.Koskoca adamlar,küçücük masum çocuklar gibi...

Evet dostlar,ne babam kaldı ne atı kaldı ne namı kaldı bu mübarek gecenin hürmetine Allah,tüm ölmüşlerimize rahmet eylesin.Ne diyordu şair:

"Baki kalan bu kubbede bir hoş sada imiş."